

[Vagn Bro.]

minister har jo for kort tid siden her i salen givet udtryk for sin villighed til at bringe eventuelle måske ikke helt tidssvarende forhold til ophør. Dette var jo i en ganske anden forbindelse og i et spørgsmål, der har været forelagt folketingets ombudsmand, og jeg kunne forøvrigt i denne sammenhæng føje til: hvad ved jeg, om ikke denne sag kan blive forelagt samme sted — det drejer sig jo dog om danske statsborgere, der klager over en dansk embedsmand.

Derfor synes jeg, det ville være gunstigt, om vi kunne få en udtalelse fra ministeren, og jeg spørger da: kan udenrigsministeren oplyse folketinget, om det forholder sig således, at det med rette kan siges, at Danmarks ambassadør i Teheran har ydet sin bedste hjælpeindsats til fordel for de tre unge lægestuderendes vanskeligheder i Persien for nylig?

Udenrigsministeren (Krag): Henvendelsen fra de 3 medicinske studenter, der var kommet i vanskeligheder i Teheran, indgik til udenrigsministeriet den 23. februar. Den gik dels ud på en klage over, at ambassaden i Teheran ikke på effektiv måde havde taget sig af sagen, dels på en anmodning til udenrigsministeriet om bistand. Fra udenrigsministeriet sendte vi straks klagen til ambassadøren i Teheran med anmodning om en udtalelse, og samtidig sendte vi ham en telegrafisk instruktion, hvori vi bad ham om snarest at gøre sin indflydelse gældende for at søge sagen bragt til en hurtig og tilfredsstillende løsning for de 3 danske medicinere.

I går modtog vi fra den danske ambassadør i Teheran hans fremstilling af sagen. Det fremgår af denne, at samme dag, tyveriet blev anmeldt, henvendte ambassaden sig til politiet og til det iranske udenrigsministerium. Disse henvendelser blev fulgt op af ambassadøren personlig over for det iranske udenrigsministeriums direktør og over for en højtstående embedsmand i det iranske hofministerium — idet de har et sådant i Iran. De iranske myndigheder har herefter bragt de 3 studenter bil helt i orden, en del af det stjålne er blevet fundet, og endvidere har de iranske myndigheder lovet delvis restitution af det tab, de danske studenter har lidt. Man må sige, at de

iranske myndigheder har indtaget en yderst imødekommende holdning i denne sag.

Jeg vil gerne fremhæve, at ambassaden i forvejen havde advaret de 3 unge studenter mod den risiko, der bestod for, at deres automobil kunne blive stjålet. Ambassaden havde udtrykkelig sagt til de 3 studenter, at der i den sidste tid i Teheran havde fundet en del biltyverier sted, som tilsyneladende var foretaget af en organiseret tyvebande.

Når det ærede medlem lader sit spørgsmål gå ud på, om den danske ambassadør i Teheran i denne sag har ydet „sin bedste hjælpeindsats“, må jeg vel forstå det sådan, at det ærede medlem med spørgsmålet tilsigter at få en bekræftelse på, at ambassadøren har ydet den bistand, som danske statsborgere, der kommer ud for besværligheder som dem, der her er tale om i Teheran, med rimelighed kan forvente ydet af en dansk udenrigsrepræsentation.

Der er ikke fuld overensstemmelse mellem den fremstilling, studenterne har givet, og ambassadørens redegørelse. Med hensyn til detaljer i hændelsesforløbet står påstand mod påstand. Om ambassaden på et eller andet af disse punkter kunne have strakt sig videre, end sket er, ved at lade studenterne parkere på ambassadens grund, skal jeg ikke kunne have nogen bestemt mening om; men jeg vil mene, at ambassaden og ambassadøren har ydet en bistand, der har været medvirkende til, at de iranske myndigheder på energisk og påskønnelsesværdig måde har grebet ind til fordel for de 3 nødstedte studenter.

Lad mig sige til sidst, at selv om vore udenlandske repræsentationer naturligvis også har andre opgaver at varetage end at bistå turister, så ydes der faktisk fra danske ambassader og generalkonsulater hvert år bistand i utallige tilfælde, hvor turister er kommet i nød. Og sådan skal det også være. Ingen af vore udsendte repræsentanter må være for fin til at hjælpe nødstedte landsmænd.

Vagn Bro: Jeg takker den højtærede udenrigsminister for svaret. Jeg lægger megen vægt på, at denne debat finder sted, ikke alene med henblik på dette specielle tilfælde, men også for, at meddelelse om ministerens bestemte krav om, at der skal